

РЕШЕНИЕ

№ 15265

гр. София, 07.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в
публично заседание на 08.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **12710** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. 172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДв.П/.

Образувано е по жалба на Д. П. Д., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [улица], ет.2 срещу Заповед за прилагане на ПАМ №3926 от 28.11.2024г., издадена от младши автоконтрольор, отдел ПП СДВР, с която на основание чл.171, т.1,б.,б“ от ЗДвП на жалбоподателката е наложена ПАМ-временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца за нарушение на чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП.

Иска се отмяна на заповедта, като се твърди в жалбата, че същата е постановена в нарушение на закона и при съществени нарушения на процесуалните правила. Конкретно е посочено, че не е управлявала МПС с концентрацията на алкохол в кръвта, не е отказала проверка с дрегер, както и даване на кръвна проба. Счита, че не са изпълнени изискванията на Наредба №1 от 19.07.2017г. Иска се присъждане на сторените разноски.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Й., преупълномощена от адв. Й., която поддържа жалбата. Моли съда да отмени обжалваната заповед като издадена в нарушение на закона и съдопроизводствените правила. Счита, че правните обстоятелства, описани в ЗПАМ не отговарят на обективната действителност, АНО не е провел доказване за компетентност на издаващия орган на заповедта, за техническа годност на измервателното средство, нито за фактите, че жалбоподателката е отказала да бъде измервана със средство за установяване наличие на алкохол в кръвта. На същата не са били разяснени правата, издаден ѝ е талон за изследване в болница „Света А.“, като в талона за медицинско изследване е записано, че същата няма концентрация на алкохол в кръвта,

нито в дъха ѝ е имало алкохолен мирис. Иска се отмяна на заповедта.

Ответникът – Младши автоконтрольор 02 група 01 Сектор в ОПП СДВР Н. Л. Л., редовно уведомен, не се явява, не се представлява. На 07.07.2025г са депозиран писмени бележки от пълномощник на ответник, като се иска отхвърляне на жалбата и присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд София - град, в настоящия състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-006648/3926 от 28.11.2024г на Д. П. Д. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП временно отнемане на свидетелство за управление на МПС №286683095, но за не повече от 18 месеца за това, че на 28.11.2024г около 02:35 часа Д. П. Д. управлява МПС л.а. Хюндай И20 с табели с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място] по [улица]от [улица]и на кръстовището с [улица]отказва да бъде проверен с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с инвентарен номер ARPM-0384, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух в 02:39 ч. Посочените в заповедта мотиви на административния орган са възприети от съставен акт за установяване на административно нарушение с бланков №ГА 1386300 от 28.11.2024г , съставен от В. Г. Д. на длъжност мл. Автоконтрольор при СДВР, отдел ПП СДВР. В акта е отразено, че в [населено място] по бул. О. купел с посока на движение [улица] към ул. К. лек автомобил Хюндай И 20 с рег [рег.номер на МПС] , собственост на А. ЕООД е спрял за проверка на кръстовището с ул. Костур. Водачът Д. П. Д. управлява след употреба на алкохол отказва проверка за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест-Дрегер 7510 с фабричен номер ARPM-0384 в 02:39ч. Издаден е талон за изследване номер 292501 за УМБАЛ „Света А.“. В акта е посочено, че са нарушени чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП-отказва проверка с техническо средство за установяване употреба на алкохол в кръвта и не изпълни предписание за изследване с доказателствен анализатор и за медицинско изследване на биологични проби за хим.лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му. Актът е предявен на нарушителя и е подписан на 28.11.2024г без възражения.

От приложените по делото писмени доказателства е видно, че талон за изследване №292501 е връчен на жалбоподателката в 03:30ч на 28.11.2024г. От съдържанието на същия се установява, че проверката е започнала на 28.11.2024г в 02:39ч, като не е извършена предварителна проба с Алкотест Дрегер 7510 с фаб.№ ARPM-0384, тъй като е отказано извършване на предварителна проба. С талона лицето е уведомено, че следва да се яви в УМБАЛ Света А. до 40 минути от връчването на талона. Съставен е и протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози на 28.11.2024г в 05:30часа, където е отразено като резултат от предварителна проба за алкохол „без проба на дрегер“. От лицето са взети две епруветки кръв, като резултатите са обективирани в Протокол за химическо изследване за определяне концентрацията на алкохол в кръвта №832/28.11.2024г и е дадено заключение, че в изпратените за изследване проби кръв, взети от лицето Д. П. Д. се доказва етилов алкохол в количество 0,11 промила.

По делото са приети като доказателства представените с административната преписка, ЗПАМ, АУАН, както и талон за изследване, протокол за медицинско изследване, протокол за химическо изследване за определяне концентрацията на алкохол в кръвта, справка картон водача, доказателства за компетентност на актосъставителя и на издателя на заповедта, доказателства за

върчване на ЗППАМ, допълнително представените от ответник писмени доказателства – заповед за преназначаване на Н.Л. и доказателство за техническа годност на Дрегер 7510 с фабричен №ARPM-0384.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи: Жалбата до съда е подадена от легитимирано лице, което се явява адресат на оспорения индивидуален административен акт, спазен е и предвиденият в АПК преклузивен 14 дневен срок за нейното оспорване.

Съгласно чл.168, ал.1 от АПК съдебният контрол за законосъобразност на административните актове обхваща проверка за компетентност на органа издател, спазване на предвидената от закона форма, административнопроизводствените правила, съответствие с материалния закон и неговата цел.

Атакуваната заповед е издадена от компетентен административен орган – Н. Л. Л. на длъжност младши автоконтрольор в 02 група 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, който е надлежно оправомощен да прилага принудителни административни мерки по ЗДвП съгласно приложената Заповед №513з-6400/2023г на директор на СДВР /л.17/, заповед №8121з-1632/02.12.2021г, издадена от Министъра на вътрешните работи /л.18-19/ и Заповед №513з-9745/13.09.2024г за преназначаване на държавен служител в СДВР Н. Л. Л. на младши автоконтрольор първа степен в 02 група Пътен контрол на 01 сектор Пътен контрол и организация на движението към отдел ПП при СДВР, издадена от директор на СДВР /л.32/.Ето защо и неоснователно е твърдението на жалбоподателката за нищожност за заповедта за налагане на ПАМ.

Релевантно за делото е да се установи, дали при издаването на административния акт е спазена предписаната от закона писмена форма и изискванията за съдържание по чл.59, ал.2 от АПК, както и дали заповедта за налагане на ПАМ съдържа описание на конкретни факти и обстоятелства, които обезпечават правото на защита на жалбоподателя, респ.съдебния контрол за спазването на чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП.

При издаването на административния акт е спазена предписаната от закона писмена форма, както и изискванията за съдържание по чл.59, ал.2 от АПК. Доводите в жалбата за нарушение на чл.52, ал.2, т.4 от АПК са основателни. Цитираната норма въвежда изискване по отношение формата и съдържанието на административния акт, което касае изложение на конкретни фактически основания по начин, който позволява на засегнатото лице да упражни адекватно правото си на защита и на съда да осъществи контрол за наличието на материалноправните предпоставки за неговото издаване.

В рамките на производството при доказателствена тежест на административния орган да установи по реда на чл.171 от АПК фактическите обстоятелства, въз основа на които същият е издал оспорения административен акт същият не стори това по убедителен начин. От приетите писмени доказателства по преписката се установява следната фактическа обстановка – на 28.11.2024г против Д. П. Д. е съставен АУАН №1386300 за това, че в 02:35 часа в [населено място], управлява по бул. О. К. с посока на движение бул. Ц. Б. III към ул. К. лек автомобил Хюндай И 20 с рег [рег.номер на МПС] след употреба на алкохол отказва проверка за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Д. 7510 с фабричен номер ARPM-0384 в 02:39 часа. Издаден е талон за изследване номер 292501 за УМБАЛ „Света А.“. Представените писмени доказателства в рамките на проведеното съдебно заседание сочат, че жалбоподателката се е явила в УМБАЛ Света А., съгласно съставения протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или на наркотични вещества или техни аналози, като от лицето са взети две епруветки кръв с №292501,2 и №292501,3. Следователно лицето е дало

кръвна проба за изследване на наличието на алкохол. Изследването на кръвната проба е дала резултат – наличие на етилов алкохол в количество 0,11 промила, т.е. Д. не е употребила алкохол над допустимите стойности към датата, на която е била спряна за проверка-28.11.2024г.

Съгласно чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл.174, ал.4 установените стойности са определящи. От събраните в рамките на производството писмени доказателства по безспорен начин се установи, че на дата 28.11.2024г жалбоподателката е управлявала моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта – 0,11 промила. Изискването на закона-чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП тази концентрация да е над 0,5 на хиляда, както и прилагането на ПАМ да е свързано с кумулативния отказ на провереното лице както да бъде тествано с техническо средство или с тест за установяване наличие на алкохол в кръвта, така и да откаже да даде биологична проба за химическо изследване. В случая поради общественото недоверие в достоверността на техническите средства, жалбоподателката е отказала да бъде тествана на място от полицейските служители, но е отишла в изпълнение на дадения ѝ талон за кръвна проба в УМБАЛ Света А. и там е дала в законоустановения срок кръвна проба, чийто химически анализ е показал концентрация на алкохол 0,11 промила.

При горните съображения, с оглед цялостната проверка, която извършва за действителност и законосъобразност на оспорения административен акт, съдът приема, че същия не е нищожен, но не са спазени изискванията за неговата законосъобразност по чл.146 от АПК. Същият е постановен от компетентен орган, в предвидената от закона форма, но са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, съобразен е с целта на закона, но при неизяснена фактическа обстановка, която не отговаря на изискванията на чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП. За да се гарантира изпълнението на същата разпоредба е следвало да се изчакаят резултатите от проведената химическа експертиза, която безспорно е доказала концентрацията на алкохол в кръвта, но в стойност 0,11 промила, под санкционираната от законодателя такава -над 0,5 на хиляда. От изложеното по-горе обаче става ясно, че оспорената Заповед за ПАМ е постановена в противоречие с материалноправните разпоредби – чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП.

С оглед на всичко изложено по-горе оспорването на заповедта за налагане на ПАМ е основателно и същата следва да се отмени.

От страна на оспорващата е поискано присъждането на съдебни разноски, а именно 10лв за платена държавна такса, поради което и съдът следва да присъди такива в сочения размер.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по оспорването на Д. П. Д., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [улица], ет.2 Заповед за прилагане на ПАМ №3926 от 28.11.2024г., издадена от Н. Л. Л.-младши автоконтрольор, отдел ПП СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1,б.,б“ от ЗДвП.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Д. П. Д., ЕГН [ЕГН] разноски в размер на 10 /десет/ лева.

Решението не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП.

СЪДИЯ: